

nende i Aalborg. Den ærede Landstingsmand meente, at det var Noget, man maatte være meget vaersom med, da det ikke var fornødent; men hertil skal jeg bemærke, at paa begge Steder have Magistrat og Borgerrepræsentanter samstemmet i at erklære, at det var fornødent og andraget paa, at den nævnte Plakat for disse Byers Bedkommende maatte blive tilfidesat; jeg veed nu ikke, om det kan betragtes som en Anbefaling for denne Plakat.

Imidlertid skulde jeg, alt dette uanseet, ikke lægge videre Vægt derpaa, da jeg finder den hele Barbeerning saa ubetydelig, at jeg ikke i og for sig kan ansee det af Vigtighed, om en slig Forskrift blev givet med Hensyn til Samme; men hvad jeg anseer for at være af Vigtighed og som jeg maa bede det ærede Thing vel at mærke, er, at en saadan Bestemmelse, tagen til Beskyttelse for indenlandiske Næringsdrivende om at udelukke udenlandiske Svende, vilde være høist mislig for Diebliffet. Endnu i sidste Sommer var her en høist utilbørlig Forsøgning af fremmede Svende igang, og det er mig sagt af høist agtbare Haandværksmestere, med hvem jeg har talt desangaaende, at de Bærste til at ophidse de Danske mod Tydskerne, vare de Tydskere, som vare bleve bosatte og hjemmehørende her i Landet; de dovne, lade Svende fordreve de dygtigste og meest brugbare tydske Svende ved at true dem med Overfald paa Kroerne. Det kom vel ei til en saadan Overlighed, at Politiet fandt Anledning til at blande sig deri. De tydske Svende lod det nemlig ikke komme til Slagsmaal, men forlode Byen, og have nu bragt Efterretningen om denne Behandling rundt omkring i Udlandet. De danske Svende, der have foranlediget dette, og som efter Mestrenes Forsikringer hørte til Udskudet, have derved vistnok ikke gavnnet deres Medbrødre. Paa samme Tid indkom til Ministeriet et Andra-

gende fra de Lauges Svende, som viser, hvorvidt Fjendingerne ere gaaede fra deres Side. Det gif ikke ud paa mindre, end at herefter ingen fremmed Haandværksvend maatte bosætte sig eller indgaae Egtteskab, før han havde erhvervet Indfødsret, som jo skal gives ved Lov, at det maatte blive paalagt enhver Arbeidsgiver, naar der indtræffer Mangel paa Arbeide, først at affædige de fremmede Svende, at det maa blive bestemt, at enhver fremmed Haandværksvend, som bliver uden Arbeide, og ikke erholder saadant inden Udløbet af 3 Gange 24 Timer, har at forlade Stedet. Denne Sag er iøvrigt gaaet til Magistratens Erklæring den 20de September 1851, Svaret er kommet tilbage i Slutningen af forrige Aar, hvorefter den i forrige Maaned er forelagt Justitsministeriet til Betænkning. Naar den kommer tilbage derfra, vil den blive fremmet af Indenrigsministeriet. Det er nu vist, at lignende Bestemmelser som de, der bestaae i Udlandet, og gaae ud paa, at flette Personer, og Personer, som kunne falde Fattigvæsenet til Byrde, kunne fjernes, at ikke Fattigvæsenet skulde bebyrdes med saadanne Personer, men som tillige gaae ud paa, at den dygtige fremmede Arbeider kan faae sit Brød ligesaavel her som der, kunne være at træffe, og sige Bestemmelser maae kunne udkomme, uafhængige af Spørgsmaalet om Næringsforholdenes Ordning i det Hele. Men nu for et enkelt Laug, hvori der er endeel tydske Svende, omtrent en Trediedeel, at give en saadan Bestemmelse som den foreslaaede, forekommer mig præjudicerende for denne Sags Afgjørelse, navnlig idet man her sætter et vist Naremaal, og det vilde især være meget misligt, forsaavidt det vil blive opfattet som om det gav de aldeles ublue Andragender, der ere indkomne fra flere Laugs Svende, et Medhold.